

ВАСИЛ ПОПОВИЧ
ТРИ ДЕВИ СИРОТИ

chitanka.info

*Зора блести на небосклона,
с роса земята се поти;
увита в ранна риза красна,
природа спи и са хлади.*

*Спи все наокол и високо
орелът дреме над гнездо,
и тихо в гроба спи дълбоко
земното щастие сиротско.*

*У гробен мил и хладен мрамор
три деви идват у зора,
и с тих си плач и лек си говор
разбуждат мъртва тишина.*

*Една до друга коленичат,
плетът венци и със сълзи,
пръстта росят и я укичват,
гласят и късат си коси:*

*„Отвали се, пръст могилна!
Разпадни се, гроб скован!
И стани ти, сръдоболна —
събуди се от твой сън!*

*Ох, чуй гласа ни, що те вика,
ох, милна мамо, и съгрей
душа ни тъжна, с мила ръка
сълзите наши ти утрий!*

*Тегне ни света без тебе,
тъмно ѝ слънце в небеса,
люта скръб нас веч отравя,
като цвят сме под коса.*

Ох, час по час грози нам пастрок
и денонощно тирани;
ох, лют е, злобен, адски правнук
приготвя нови нам злини.

И ревнив е, и ехиден,
той ни пѣди вечер вън,
хляб насъщен нему ѝ свиден,
кат го дава, мѣмри от.

Нареже л' хляб — той сочи с ножа
и скърца с зѣби като пес;
и каже л' дума, кат че реже —
върлува страшно клетки бес.

Едничка дума ни продумай,
с умилен поглед нас гледни;
речи — и пастрокът сумясай,
да н' ни той толкоз тирани!

Отвали са, прѣст могилна!
Разпадни са, гроб скован!
И излез ти, сръдоболна,
събуди се от твой сън!“

Но спи природа тихо, сладко,
зората в небо се блести;
а безответно, горко, жалко
там трите плачат сироти.

Ех, спи прахът, не чува: хладни,
могилен сън го ледени;
прѣстта тежи на гърди тъжни —
и спи злочестата, и гний.

И спят наокол неразбудно
един до други мъртѣвци;

*сам' тук-таме между им шумно
чуликат резвите врабци.*

Издание:

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С.
2000, ISBN 954-533-030-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.